

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ

Παραμύθι τῆς πρωτοχρονιάς

Ἐς τὴν κρῖα καὶ σκοτεινὴ καλύβη τῆς γυρονῆ πίσω ἡ ἄμοιρη χήρα μὲ θλιβερὸν περπάτημα.

Αὐτὴ ἡ παραμονὴ τῆς πρωτοχρονιάς, τόσο χαρούμενη γιὰ ὅλον τὸν κόσμον, γι' αὐτὴν μόνον εἶνε γεμάτη λύπη καὶ στενοχώρια.

Ποθενὰ δὲν βρῆκε δουλειά, οὔτε παρηγοριά κἀν, οὔτε ἐλπίδα. Ὅλοι τῆς λέγαν μ' ἓνα στόμα:

— Σὰν περάσῃ ὁ χειμῶνας.

Σὰν περάσῃ ὁ χειμῶνας — τοῦ θὰ πῆ σὲ τρεῖς μῆνες. Καὶ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς μαύρους μῆνας πῶς θὰ ζήσῃ ἡ δύστυχη χήρα, πῶς θὰ ζήσουν τὰ δύο τῆς ὄρφανὰ!

Κ' ὅταν ἐγύρισε καὶ κῦτταξε πάλι τὰ δύο παιδιὰ τῆς ἐμπρὸς ἔς τὴ στυσμένη γωνιά, κρουωμένα, νηστικά, χωρὶς κανένα πρωτοχρονιάτικο χάρισμα, δὲν ἐθάσταξε πλεῖα κι' ἄρχισαν νὰ τρέχουν βροχὴ τὰ δάκρυα ἀπ' τὰ μάτια τῆς.

Τάκ! τάκ!

Δὲν εἶνε ἡ θύρα ποῦ κτυπᾷ; Ὅχι! Ποιὸς θὰ κτυπᾷ; Ἐς τὴν ἄκρη αὐτῆ τῆς ἐρημιάς, ποιὸς θὰ εἶνε τάχα, μπροστὰ ἔς τὴν θύρα τῆς κακο-

μοιριάς, τὴν ὥρ' αὐτῆ ποῦ χιρίζεται ὅλος ὁ κόσμος καὶ ἔχουν πανηγύρι κ' οἱ φτωχότεροι; Ποιὸς θὰ κτυπᾷ; Ἢ εἶνε, καλέ, ὁ αἶρας, ἡ κανένα κακοσήμαδο νικητοπούλι. Αὐτὸ θὰ εἶνε.

Τάκ! τάκ! τάκ!

Ξανακτυποῦν πάλι καὶ κτυποῦν τὴν θύρα δυνατὰ, τόσο δυνατὰ ποῦ μισοξυπνοῦν τὰ δύο ὄρφανὰ καὶ μισανοίγουν τὰ μάτια μουρμουρίζοντας:

— Μάννα, μάννα!

Καὶ μὲ μιὰς ἀνύγεται ἡ θύρα καὶ ἔς τὴν κρῖα προβάλλει ἓνας γέρος μεγαλόσωμος μὲ κάτασπρα γένεια κατεβασμένα ἔς τὰ στήθη του.

Καὶ μὲ μιὰ φωνὴ χονδρὴ καὶ ἄγρια, ποῦ ἤτο περισσότερο φοβέρα πρὸς ζήτησιὰ, λέει:

— Λεημοσύνη, χριν στανοί!

Ἐς τὸ χέρι κρατᾷ ἓνα χονδρὸν ραβδί, ἔς τὸν ὄμο ἔχει κρεμασμένο ἓνα σακκούλι, τὰ ροῦχά του εἶνε κουρελιασμένα καὶ περιπατεῖ ζυπόλητος.

— Κόπιασε, κακόμοιρε, τοῦ λέει ἡ χήρα. Δὲν ἔχω τὴ δύναμι νὰ σ' ἐλεήσω, μὰ ἐδῶ θὰ βρῆς τουλάχιστον λιγώτερο κρῖο παρὰ ἔξω, καὶ μπορεῖς νὰ καθίσῃς νὰ ξεποστᾷς μιὰ στιγμὴ κόπιασε!

Ὁ γέρος ἐσφάλισε τὴ θύρα καὶ πήγε καὶ κάθισε κοντὰ ἔς τὴ στυστὴ γωνιά.

— Δὲν εἶνε οὐτ' ἐδῶ ζέστη, οὔτε φέγγει καλά. Δὲν μπορεῖς ν' ἀνάψῃς ἓνα δαυλί;

— Δὲν ἔχω! ἀποκρίνεται ἡ χήρα.

Ὁ γέρος κτυπᾷ τὸ χῶμα μὲ τὸ χονδρὸ ραβδί καὶ καταριέται: τὰ δύο παιδιὰ ξυπνοῦν κι' ἀνατινάζονται μ' ὀρθάνοικτα μάτια.

— Νά! φωνάζει τὸ, ἀγοράκιεῖνε ὁ Ἄγιος Βασίλης.

Καὶ τὸ κοριτσάκι ἀπλύνει τὰ χέρια του κατὰ τὴν γέρο καὶ τοῦ χαμογελά φωνάζοντας:

— Καλησπέρα, Ἄγιε Βασίλη!

Καὶ τὰ δύο μ' ἓνα στόμα ξαναλένε:

— Τί χαρίσματα μὰς φέρνει, Ἄγιε Βασίλη; Ὁ γέρος σὰν νὰ μὴν τᾶκουσε γυρονῆ καὶ λέει τῆς χήρας:

— Δὲν θὰ μοῦ δώσης τίποτε νὰ φάω καὶ νὰ πιῶ;

ΠΤΩΧΙΚΟΝ ΔΩΡΟΝ